

СУБ'ЄКТИ УПРАВЛІННЯ ДЕРЖАВНОЮ СЛУЖБОЮ

Стаття обґрунтовує актуальність дослідження суб'єктів управління державною службою України та необхідність оптимізації їх структури й здійснення інших заходів з удосконалення управління державною службою. У статті надано визначення поняття «суб'єкт управління державною службою», виділені й охарактеризовані основні суб'єкти управління державною службою в Україні.

Ключові слова: державна служба, управління державною службою, суб'єкт управління державною службою, адміністративна реформа.

Постановка проблеми. У процесі проведення адміністративної реформи в Україні важливе значення має вдосконалення механізмів управління державною службою з урахуванням поточної соціально-економічної та політичної ситуації в країні, європейських ініціатив і міжнародних тенденцій. Як і будь-яка інша система, управління державною службою України базується на численних взаємовідносинах між її двома невід'ємними елементами – об'єктом і суб'єктом управління. Причому, виходячи зі специфіки правового статусу й діяльності органів державної влади, взаємодія між суб'єктом та об'єктом управління державною службою має владний, розпорядно-виконавчий характер і будується на засадах субординації, формуючи таким чином вертикальні управлінські відносини, у яких уповноважені суб'єкти наділені владними повноваженнями. Тому на сьогодні актуальним є питання не лише визначення суб'єктів управління державною службою, а й аналізу оптимальності їх структури, усунення дублювання функцій, забезпечення прозорості, спрощення адміністративних процедур управлінських і контрольних заходів, подолання корупції та хабарництва, а також підвищення ефективності діяльності та якості законодавчого регулювання правового статусу суб'єктів управління державною службою. Без забезпечення даних вимог успішність реалізації адміністративної реформи в Україні залишається під сумнівом.

Мета роботи – дослідження суб'єктів, які уповноважені відповідно до чинного законодавства управляти державною службою в Україні. Для досягнення цієї мети необхідно вирішити взаємопов'язані **завдання:** 1) визначити, який правовий статус займають суб'єкти управління за державною службою; 2) виявити, хто входить до системи суб'єктів управління за державною службою в широкому та вузькому розумінні; 3) проаналізувати конкретні повноваження цих органів.

Об'єктом даного дослідження є система відносин, закріплена сукупністю правових норм, що регу-

люють функціонування суб'єктів управління за державною службою. **Предметом** дослідження є аналіз основних проблем існування суб'єктів управління за державною службою.

Аналіз останніх досліджень. Дослідженням суб'єктів державного управління, у тому числі й управління державною службою, займалися багато вітчизняних і зарубіжних правознавців, зокрема: В. Б. Авер'янов, М. О. Багмет, Л. Р. Біла, Ю. П. Битяк, С. В. Ківалов, В. Я. Малиновський, Н. Р. Нижник, О. Ю. Оболенський та ін. Проте суб'єкти управління саме державною службою України охарактеризовані фрагментарно, що зумовлює необхідність проведення комплексного дослідження даного питання з урахуванням відповідних законодавчих змін.

Виклад основного матеріалу. Варто зазначити, що в загальному значенні під суб'єктом розуміють особу, групу осіб, організацію, яким належить активна роль у певному процесі, акті; особу або організацію як носія певних прав і обов'язків [1, с. 1211]. На думку Ю. М. Козлова, суб'єктом управління, однією з провідних функцій якого є контроль, є учасник процесу управління, який за своїм функціональним призначенням покликаний практично здійснювати цілеспрямований упорядковуючий вплив на відповідний об'єкт (об'єкти) [2, с. 57]. В. Д. Бакуменко стверджує, що суб'єктом державного управління є система державної влади у вигляді спеціально утворених органів влади, що взаємодіють, між якими розподілені певні функції державного управління [3, с. 13]. Тобто загальний суб'єкт управління – держава – представлений диференційовано сукупністю державно-владних органів, між якими розподілені різні види державної діяльності. Проте, на нашу думку, некоректним є обмеження суб'єктів лише органами влади, нехтуючи службами персоналу та керівниками чи іншими уповноваженими особами (державними службовцями) в апараті державної служби.

Тому більш конструктивним вважаємо визначення В. Я. Малиновського, який під суб'єктом держав-

ного управління аналогічно розуміє систему, наділену певною компетенцією і державно-владними повноваженнями, що дозволяють їй втілювати свою волю у формі керівних команд чи рішень, обов'язкових для виконання, тобто це система, що управляє [4, с. 161]. Крім того, автор наголошує на сутнісних рисах суб'єктів державного управління: 1) владний вплив від суб'єкта до об'єкта управління, який дозволяє підпорядковувати волю і діяльність останнього волі першого, що є необхідною умовою досягнення цілей і вирішення завдань, визначених суб'єктом управління; 2) об'єкт державного управління зобов'язаний підкорятися владній волі суб'єкта і в обов'язковому порядку виконувати його рішення; 3) кожному суб'єкту управління притаманні певні функції, які відображають загальносистемний поділ праці щодо їхнього виконання, у зв'язку із чим функції характеризують основний зміст та напрями діяльності суб'єктів управління; 4) суб'єкт є системно організованим і в цій якості має властиві ознаки будь-якої соціальної системи; 5) суб'єктам управління притаманні загальні ознаки і цілі, єдність принципів їх утворення, побудови та діяльності, структурна єдність та інші ієрархічні зв'язки та відносини, прийняття суворо обумовлених управлінських рішень, узгодження їх між собою [4, с. 160].

Узагальнюючи сказане вище, вважаємо, що суб'єкти управління державною службою – це державні органи, їх структурні підрозділи та посадові особи, уповноважені управляти системою державної служби, до компетенції яких належать: планування, забезпечення, реалізація, контроль виконання відповідних функцій і завдань, а також розвиток даного інституту.

При цьому варто відмітити, що в широкому розумінні до суб'єктів управління державною службою можна віднести всі державні органи (виконавчої, законодавчої та судової гілок влади), у практичній діяльності яких знаходять відображення аспекти управлінської діяльності. Проте управління державною службою не є головним призначенням законодавчих і судових органів, а належить виключно до компетенції органів виконавчої влади, зокрема спеціально утворених зі спеціальним статусом.

Так, загальне управління державною службою здійснює Президент України, призначаючи та звільняючи Голову, першого заступника та заступника Національного агентства України з питань державної служби (Нацдержслужби України) відповідно до п. 9 Положення про Національне агентство України з питань державної служби. При цьому Президент призначає даних посадових осіб за поданням Прем'єр-міністра України [5].

Згідно зі ст. 7 Закону України «Про державну службу» «Державне управління у сфері державної служби» державне регулювання та проведення державної політики у даній сфері здійснюється спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади з питань державної служби [6]. Таким органом в Україні на сьогодні є Національне агентство України з питань державної служби (Нацдержслужба України), що належить до центральних органів виконавчої влади.

Так, Нацдержслужба України покликана забезпечувати формування та реалізацію єдиної державної політики у сфері державної служби і здійснювати функціональне управління державною службою, керуючись Конституцією й законами України, актами Президента України та Кабінету Міністрів України й іншими актами законодавства України [5]. Слід звернути увагу на основні завдання Нацдержслужби України: 1) забезпечення формування і реалізації державної політики у сфері державної служби; 2) участь у формуванні державної політики у сфері служби в органах місцевого самоврядування; 3) здійснення функціонального управління державною службою [5].

Важливо підкреслити, що наведені завдання Нацдержслужби України здійснює безпосередньо та через свої територіальні органи. У межах своїх повноважень видає накази, організовує та контролює їх виконання, причому вони є обов'язковими до виконання центральними органами виконавчої влади, їх територіальними органами та місцевими державними адміністраціями, органами влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами і організаціями всіх форм власності та громадянами [5].

До сфери управління Нацдержслужби України належить Центр адаптації державної служби до стандартів Європейського Союзу (Центр), який, на наш погляд, є важливим суб'єктом управління державною службою в сучасних умовах євроінтеграції та інших міжнародно-політичних тенденцій. Відповідно до п. 1 Постанови Кабінету Міністрів України «Питання Центру сприяння інституційному розвитку державної служби» від 04.06.2008 р. № 528 даний Центр утворено з метою поглиблення співробітництва між Україною та ЄС у сфері державної служби та державного управління, удосконалення механізму координації інституціонального забезпечення їх адаптації до стандартів ЄС, зокрема шляхом організації роботи з ефективного використання в Україні інструментів інституціональної розбудови ЄС Twinning, TAIEХ, SIGMA, підвищення професійного рівня державних службовців та поліпшення ро-

боти з інформування суспільства з питань європейської інтеграції [7].

Виходячи із заявлених цілей діяльності Центру, можна виокремити його основні завдання: 1) участь у підготовці пропозицій щодо формування державної політики та нормотворчої діяльності у сфері державної служби та державного управління, їх адаптації до стандартів ЄС, проведення адміністративної реформи і розвитку державних інституцій у контексті європейської інтеграції України, використання в Україні інституціональних інструментів; 2) наукове, експертне, інформаційно-аналітичне, методологічне, організаційне та інше забезпечення підготовки та виконання програм і заходів у зазначеній сфері; 3) підвищення професійного рівня державних службовців і посадових осіб місцевого самоврядування, насамперед тих, що займають посади першої – четвертої категорії, інших фахівців; 4) удосконалення чинних та сприяння впровадженню нових стандартів і процедур роботи державних службовців на основі кращої світової практики; 5) участь у впровадженні сучасних інформаційних технологій; 6) консультаційна підтримка, поширення правової, наукової та іншої інформації щодо державної служби та державного управління, їх адаптації до стандартів ЄС, адміністративної реформи та розвитку державних інституцій у контексті європейської інтеграції України, зокрема використання в Україні інституціональних інструментів; 7) участь у здійсненні співробітництва між Україною і ЄС, консультаційно-методологічне забезпечення та моніторинг у межах своїх повноважень діяльності органів виконавчої влади з виконання зобов'язань, взятих на себе Україною перед ЄС та міжнародними організаціями; 8) сприяння Нацдержслужбі у виконанні нею своїх завдань і функцій з використання в Україні інституціональних інструментів [7].

Варто відмітити, що Центр адаптації державної служби до стандартів Європейського Союзу, як і Нацдержслужба в цілому, має право утворювати постійні або тимчасові консультативні, дорадчі органи, які також є важливими суб'єктами управління державною службою. Наприклад, для погодженого вирішення питань, що належать до компетенції Нацдержслужби України, обговорення найважливіших напрямів її діяльності утворюється колегія у складі Голови Нацдержслужби України (голова колегії), першого заступника та заступника Голови Нацдержслужби України за посадою. У разі потреби до складу колегії Нацдержслужби України можуть входити керівники структурних підрозділів, а також у встановленому порядку інші особи. У свою чергу, для розгляду наукових рекомендацій та проведення фа-

хових консультацій з питань управління державною службою можуть утворюватися постійні або тимчасові консультативні, дорадчі органи [5].

Крім того, відповідно до Закону України «Про державну службу» від 17.11.2011 р. №4050-VI (набрання чинності 01.01.2016 р.) для забезпечення управління на різних рівнях системи державної служби, у кожному державному органі, органі влади Автономної Республіки Крим або їх апараті утворюється служба персоналу (окремий структурний підрозділ, департамент, управління, відділ, сектор, посада спеціаліста з цих питань тощо) залежно від чисельності працівників апарату, підпорядкованих територіальних органів, підприємств, установ і організацій, що належать до сфери їх управління, а також від обсягу, характеру та складності управління персоналом [6].

Основними завданнями служби персоналу відповідно до наказу Нацдержслужби України «Про затвердження Типового положення про службу персоналу державного органу, органу влади Автономної Республіки Крим або їх апарату» від 05.03.2012 р. №45 (набрання чинності 01.01.2016 р.) є: 1) забезпечення здійснення керівником державної служби в органі державної влади своїх повноважень; 2) забезпечення реалізації державної політики у сфері державної служби з питань управління персоналом органу державної влади; організаційно-методичне забезпечення управління персоналом в органі державної влади; спрямування, координація, організаційно-методичне керівництво та контроль за роботою з персоналом у підпорядкованих організаціях; 3) добір персоналу органу державної влади; організація заходів з підвищення рівня професійної компетентності персоналу органу державної влади; документальне оформлення вступу на державну службу, її проходження та припинення та ін. [8].

Схожими повноваженнями наділений інший суб'єкт управління державною службою – кадрова служба, яка, як і служба персоналу, належить до тих органів, які здійснюють управління шляхом забезпечення організації і функціонування державної служби. Правовий статус кадрової служби визначається Типовим положенням про кадрову службу органу виконавчої влади, затвердженим Постановою Кабінету Міністрів України від 02.08.1996 р. №912 [9]. Відмітимо, що кадрова служба (департамент, управління, відділ, сектор, служба кадрів або посада спеціаліста з цих питань) може бути утворена в міністерстві, іншому центральному та місцевому органі виконавчої влади залежно від чисельності працівників апарату, підпорядкованих органів, підприємств, установ і організацій, що належать до сфери його управління, а також від обсягу, характеру та склад-

ності кадрової роботи. Аналогічно в обласних, Київській та Севастопольській міських державних адміністраціях у складі апарату утворюється відділ кадрової роботи та з питань державної служби, у районних, районних у містах Києві та Севастополі державних адміністраціях – відділ організаційної та кадрової роботи.

Основними завданнями кадрової служби є: 1) реалізація державної політики у сфері державної служби та з питань кадрової роботи; 2) здійснення аналітичної та організаційної роботи з кадрового менеджменту; 3) задоволення потреби в кваліфікованих кадрах та їх ефективне використання; 4) прогнозування розвитку персоналу, заохочення працівників до службової кар'єри, забезпечення їх безперервного навчання; 5) документальне оформлення проходження державної служби та трудових відносин [9].

Досліджуючи суб'єктів управління державною службою України, окрім розглянутих вище доцільно звернути увагу й на безпосередніх керівників органів управління державною службою. Відповідно до ст. 8 Закону України «Про державну службу» від 17.11.2011 р. № 4050-VI (набрання чинності 01.01.2016 р.) керівником є керівник апарату, якщо інше не передбачено законом. Типовий профіль професійної компетентності посади керівника апарату та мінімальні вимоги до осіб, які претендують на зайняття цієї посади, визначаються спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади з питань державної служби, якщо інше не передбачено законом. У разі якщо в державному органі, органі влади Автономної Республіки Крим відсутня посада керівника апарату, керівником державної служби в такому органі є його керівник [6].

Загалом, якщо інше не передбачено законом, керівник державної служби в державному органі, органі влади Автономної Республіки Крим або їх апараті: 1) затверджує профілі професійної компетентності посад державної служби та вимоги до освітньо-кваліфікаційного рівня, напряму підготовки (спеціальності), досвіду роботи та інші вимоги до рівня професійної компетентності кандидатів на відповідні посади; 2) організовує проведення конкурсу на зайняття вакантних посад державної служби та забезпечує його прозорість і об'єктивність; 3) призначає осіб на посади державної служби та звільняє їх з посад; 4) присвоює ранги державним службовцям, які займають посади державної служби; 5) виконує функції роботодавця для працівників відповідного органу, які не є державними службовцями; 6) забезпечує організацію підвищення рівня професійної компетентності державних службовців; 7) забезпечує ефективне функціонування системи оцінювання ре-

зультатів службової діяльності державних службовців; 8) забезпечує дотримання службової дисципліни; 9) приймає у межах своїх повноважень рішення про заохочення та притягнення до дисциплінарної відповідальності; 10) забезпечує створення належних умов та матеріально-технічного забезпечення для виконання державними службовцями обов'язків та ін. [6].

Висновки. Отже, у результаті проведеного дослідження приходимо до висновку, що основними суб'єктами управління державною службою є: 1) Президент України; 2) Кабінет Міністрів України; 3) спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади з питань державної служби (на сьогодні Національне агентство України з питань державної служби) та його територіальні органи; 4) Центр адаптації державної служби до стандартів Європейського Союзу та інші постійні або тимчасові консультативні, дорадчі органи у Нацдержслужбі України; 5) служби персоналу (кадрові служби); 6) керівник державної служби у відповідному державному органі або його апараті.

Проте, на думку багатьох науковців, суб'єктний склад системи управління державною службою України потребує вдосконалення, із чим не можемо не погодитися. Зокрема, В. П. Тимошук стверджує, що для України доцільним є створення незалежного колегіального органу – Ради державної служби (за типом Вищої ради юстиції), до відання якого мають належати питання надання згоди на призначення вищих державних службовців, прийняття рішень стосовно порушення ними вимог несумісності, здійснення дисциплінарного провадження тощо [10, с. 47]. Цілком підтримуємо позицію автора, оскільки вважаємо, що об'єктивне та ефективне здійснення подібних функцій можливе лише органом, незалежним від Президента України, Кабінету Міністрів України та інших владних структур, зважаючи на можливий політичний тиск тощо.

Цікавою є й пропозиція В. П. Тимошука щодо формування Ради державної служби спільно главою держави, парламентом, урядом, можливо, за участю судової гілки влади, оскільки колегіальність навіть у більшій мірі гарантуватиме незалежність, демократичність та відкритість прийняття рішень таким органом [10, с. 47–48].

Крім того, на нашу думку, доцільно оптимізувати структуру управління державною службою в цілому, оскільки дуже часто суб'єкти управління дублюють функції та завдання один одного, що призводить до надмірних витрат на утримання державного апарату. Знижується рівень відповідальності виконавців і ускладнюється процес оцінки результатів діяльності державних службовців. Для цього пропонуємо:

1) систематизувати та вдосконалити нормативно-правову базу, що регламентує сферу управління державною службою України, усуваючи дублювання функцій, завдань і повноважень керівників державних органів, закріплюючи незалежність органів управління державною службою від законодавчої, виконавчої влади та Президента; 2) оптимізувати структуру суб'єктів управління, скорочуючи чисельність керівників і їх заступників до мінімально достатньої для ефективного управління державною службою; 3) підвищити освітньо-кваліфікаційні, професійні та етичні вимоги до претендентів на посади

керівників органів управління державною службою; 4) посилити якість проведення оцінки діяльності державних службовців, передусім і керівників; 5) переглянути умови підвищення кваліфікації управлінського персоналу, зважаючи на часті зміни законодавчої бази, необхідність швидкого реагування на сучасне політичне та соціально-економічне становище в Україні та світі тощо; 6) адаптувати систему управління державною службою України до європейських та світових стандартів; 7) використовувати позитивний світовий досвід із використання новітніх технологій управління і техніки та ін.

ЛІТЕРАТУРА

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. – К. ; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2003. – 1440 с.
2. Козлов Ю. М. Научная организация управления и право / Ю. М. Козлов, Е. С. Фролов. – М. : Изд-во Моск. ун-та, 1986. – 247 с.
3. Бакуменко В. Д. Формування державно-управлінських рішень: Проблеми теорії, методології, практики : монографія / В. Д. Бакуменко. – К. : Вид-во УАДУ, 2000. – 328 с.
4. Малиновський В. Я. Державне управління : навч. посіб. / В. Я. Малиновський. – Вид. 2-ге, допов. і переробл. – К. : Атіка, 2003. – 576 с.
5. Питання управління державною службою в Україні [Електронний ресурс] : Указ Президента України від 18.07.2011 № 769/2011. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/769/2011>.
6. Про державну службу : Закон України від 17.11.2011 № 4050-VI // Відом. Верхов. Ради України. – 2012. – № 26. – Ст. 273.
7. Питання Центру сприяння інституційному розвитку державної служби [Електронний ресурс] : Постанова Каб. Міністрів України від 04.06.2008 № 528. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/528-2008-%D0%BF>.
8. Про затвердження Типового положення про службу персоналу державного органу, органу влади Автономної Республіки Крим або їх апарату [Електронний ресурс] : наказ Нацдержслужби України від 05.03.2012 № 45. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z0699-12>.
9. Про затвердження Типового положення про кадрову службу органу виконавчої влади [Електронний ресурс] : Постанова Каб. Міністрів України від 02.08.1996 № 912. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/912-96-%D0%BF>.
10. Публічна служба. Зарубіжний досвід та пропозиції для України / за заг. ред. В. П. Тимошука, А. М. Школика. – К. : Конус, 2007. – 735 с.

REFERENCES

1. *Velykyi tлумachnyi slovnyk suchasnoi ukrainskoi movy* (Great Dictionary of Modern Ukrainian Language), Uklad. i holov. red. V. T. Busel, K., Irpin: VTF «Perun», 2003, p. 1440.
2. Kozlov Yu. M. Frolov E. S. *Nauchnaia orhanyzatsiia upravleniia y pravo* (Scientific Management and the Right), M., Yzd-vo Moskovskoho unyversyteta, 1986, p. 247.
3. Bakumenko V. D. *Formuvannia derzhavno-upravlinskykh rishen: Problemy teorii, metodolohii, praktyky* (Formation of Managerial Decisions: Problems of Theory, Methodology, Practice), Monohrafiia, K., Vyd-vo UADU, 2000, p. 328.
4. Malynovskiy V. Ya. *Derzhavne upravlinnia* (State Management: Study Guide) : Navchalnyi posibnyk. Vyd. 2-he, dop. i pererob., K., Atika, 2003, p. 576.
5. *Ukaz Prezydenta Ukrainy «Pytannia upravlinnia derzhavnoiu sluzhboiu v Ukraini» vid 18.07.2011 No. 769/2011* (Decree of the President of Ukraine «Governance Issues of the Civil Service in Ukraine» Dated 18.07.2011 p. № 769/2011), [Elektronnyi resurs]. – Rezhym dostupu: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/769/2011>.
6. *Pro derzhavnu sluzhbu : Zakon Ukrainy vid 17.11.2011 No. 4050-VI* (On State Service: The Law of Ukraine 17.11.2011 p. № 4050-VI), *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 2012, No. 26, p. 273.

7. *Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy «Pytannia Tsentru spriyannia instytutuinomu rozvytku derzhavnoi sluzhby» vid 04.06.2008 No. 528* (Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine «Issues Center for Institutional Development of Civil Service» of 04.06.2008. № 528) [Elektronnyi resurs], Rezhym dostupu: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/528-2008-%D0%BF>.
8. *Nakaz Natsderzhsluzhby Ukrainy «Pro zatverdzhennia Typovoho polozhennia pro sluzhbu personalu derzhavnoho orhanu, orhanu vlady Avtonomnoi Respubliki Krym abo yikh aparatu» vid 05.03.2012 No. 45* (Order of the Civil Service of Ukraine «On Approval of the Regulation on the Staff of State Authority Bodies of the Autonomous Republic of Crimea or Apparatus» of 05.03.2012 № 45) [Elektronnyi resurs], Rezhym dostupu: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z0699-12>.
9. *Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy «Pro zatverdzhennia Typovoho polozhennia pro kadrovu sluzhbu orhanu vykonavchoi vlady» vid 02.08.1996 No. 912* (Cabinet of Ministers Resolution Ukraine «On Approval of Provisions for Personnel Services Executive Power» of 02.08.1996 p. № 912) [Elektronnyi resurs], Rezhym dostupu: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/912-96-%D0%BF>.
10. *Publichna sluzhba. Zarubizhnyi dosvid ta propozytsii dlia Ukrainy* (Public Service. Foreign Experience and Proposals for Ukraine) Za zah. red. V. P. Tymoshchuka, A. M. Shkolyka, K. : Konus, 2007, p. 735.

Н. О. РУНОВА

кандидат юридических наук, нотариус Киевского городского нотариального округа

СУБЪЕКТЫ УПРАВЛЕНИЯ ГОСУДАРСТВЕННОЙ СЛУЖБОЙ

Статья обосновывает актуальность исследования субъектов управления государственной службой Украины и необходимость оптимизации их структуры и осуществления других мероприятий по совершенствованию управления государственной службой. В статье дано определение понятия «субъект управления государственной службой», выделены и охарактеризованы основные субъекты управления государственной службой в Украине.

Ключевые слова: государственная служба, управление государственной службой, субъект управления государственной службой, административная реформа.

N. O. RUNOVA

Candidate of Legal Sciences, Notary of the Kyiv City Notarial District

SUBJECTS OF PUBLIC SERVICE MANAGEMENT

Problem setting. In the process of administrative reform in Ukraine important to improve the mechanisms of public service management, given the current socio-economic and political situation in the country, European initiatives and international trends. Like any other system, civil service management based on numerous Ukraine relations between the two essential elements – object and subject of management.

Analysis of resent researches and publications. The study subjects of public administration, including public service management involved in many domestic and foreign jurists, including: V. B. Averyanov, M. O. Bahmet, L. R. White, J. P. Bytyak, S. V. Kivalov, V. Malinowski, N. R. Nyzhnyk, A. Obolensky and others.

Article's main body. The article proves the relevance of the research of subjects of Ukrainian public service management and the need to optimize their structure and the implementation of other measures to improve the management of public service. The article defines the concept of «the subject of public service management», isolates and characterizes the main subjects of public service in Ukraine.

Conclusions and prospects for the development. So, as a result of the study, we conclude that the main subjects of public service management are: 1) The President of Ukraine; 2) The Cabinet of Ministers of Ukraine; 3) specially authorized central executive civil service (currently National Agency of Ukraine on Civil Service) and its territorial bodies; 4) Center of Civil Service to EU standards and other permanent or temporary consultative, advisory bodies in Ukraine; 5) service personnel (human life); 6) the head of civil service in the relevant public body or unit.

Key words: public service, public service management, the subject of public service management, administrative reform.

Рунова Н. О. Суб'єкти управління державною службою [Електронний ресурс] / Н. О. Рунова // Право та інноваційне суспільство : електрон. наук. вид. – 2015. – № 1 (4). – Режим доступу: <http://apir.org.ua/wp-content/uploads/2015/04/Runova.pdf>.